

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 22 sierpnia 2013 r.,

w sprawie M. L. (L.)

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i innych

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 października 2011 r., sygn. akt VIII K [...], który został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa [...], na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia przewidziana w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, gdyż stanowi odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 2 k.k.w., zgodnie z którym orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Ta wyjątkowość wskazanej instytucji wynika z samej istoty nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. Zatem wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia powinno być uzasadnione szczególnymi okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne następstwa.

W niniejszej sprawie autor kasacji nie wykazał, że skazany L. rzeczywiście poniósłby takie poważne, nieodwracalne następstwa. Przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie

art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, nie może być merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów. Zatem zdecydowanie przedwczesne jest twierdzenie, iż zachodzi wysokie prawdopodobieństwo uchylenia wyroków sądów obydwu instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, gdzie z kolei istnieje możliwość wymierzenia skazanemu kary wolnościowej. Jakkolwiek w przypadku skazanego L. podniesiono w kasacji zarzut wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci sądu nienależycie obsadzonego, to należy zwrócić uwagę, iż to uchybienie miało dotyczyć zupełnie innych współskazanych. Nie zasługuje na aprobatę pogląd, że skutki wskazanego przez obrońcę uchybienia dotyczą bez wyjątku wszystkich oskarżonych objętych jednym postępowaniem karnym, nawet wtedy, gdy w stosunku do części z nich skład sądu był właściwy.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.